

РЕШЕНИЕ

№ 223

гр. Пловдив, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора С. Черешарова
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600459 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по жалба от адв. П. К. –повереник на частните обвинители А. Т. А. и Р. Т. А., срещу присъда № 8/ 26.01.2023 г. на Окръжен съд- гр. Стара Загора, постановена по НОХД № 1042/ 2022 г. по описа на същия съд.

С обжалвания съдебен акт подсъдимият М. В. К. е признат за виновен в извършването на престъпление по 343, ал.3, предл. първо, б.“б“, предл. първо, вр. с ал.1, б.“в“, вр. с чл.342, ал.1 от НК, за което при условията на чл.58а, ал.1 от НК е осъден на три години лишаване от свобода, като е признат за невинен и оправдан по възведеното му обвинение престъплението да е извършено и при нарушение на чл. 20, ал.2, изречение второ от ЗДвП.

На осн. чл.66, ал.1 от НК изтърпяването на наказанието лишаване от свобода е отложено с изпитателен срок от пет години, считано от влизане на

присъдата в сила.

На осн. чл. 343г от НК подсъдимият К. е лишен от право да управлява МПС за срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила, като е приспаднато времето, през което е лишен от това право по административен ред.

Съдът се е произнесъл относно направените разноси и приложените по делото веществени доказателства.

Във въззивната жалба са заявени неконкретизирани оплаквания за незаконосъобразност, неправилност, необоснованост на съдебния акт и постановяването му при съществено нарушение на процесуалните правила. Конкретно се изразява несъгласие с оправдателната част на присъдата, твърди се и несправедливост на наказанието, като иска се увеличаването му (без да е посочен справедлив според обжалващите размер), алтернативно- отмяна на приложението на чл. 66, ал. 1 от НК. В съответствие с оплакванията е изведено искане за изменение на присъдата.

При пренията представителят на АП-Пловдив обяви, че жалбата на частните обвинители е неоснователна досежно оправдаването на подсъдимия по възведеното му обвинение в причинна връзка с настъпването на съставомерния резултат да е и нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Намира за основателно оплакването относно приложението на чл. 66 от НК и иска изменение на присъдата, като бъде постановено ефективно изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода. Изразява несъгласие с възприетите от контролирания съд индивидуализиращи отговорността на дееца обстоятелства. Сочи за неправилно неотчитането като отрицателна негова характеристика на предходно осъждане, за което е реабилитиран, тъй като счита реабилитацията за значима само спрямо допустимо приложение на чл. 66, ал. 1 от НК, но независимо от нея, осъждането следва да се има предвид като лоша характеристична данна. Намира за неправилно и приетото съпричиняване от пострадалия, който е управлявал велосипеда си с концентрация на алкохол в кръвта 2.55 промила, тъй като това не е в причинна връзка с настъпилото ПТП. Намира, че целите на наказанието не могат да бъдат постигнати с приложение на чл.66 от НК досежно по- тежкото по вид наказание.

Повереникът на частните обвинители- адв.К., поддържа изцяло

въззивната жалба. Счита оправдаването на подсъдимия за извършено нарушение и по чл.20 от ЗДвП за незаконосъобразно, тъй като възприетата фактическа установеност на деянието сочи реализирането и на това нарушение на правилата за движение по пътищата, а то е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на пострадалия, тъй като при управлението на МПС подсъдимият не само е нарушил изискванията за пределно разрешена скорост, но и не е предприел каквато и да е маневра, нито действия по намаляване на скоростта при възникнало препятствие. Отправя критики към първостепенния съд и относно отредения размер на наказанието поради неправилна оценка на индивидуализиращите отговорността на дееца обстоятелства. Намира за неправилно като смекчаващо такова да е прието чисто съдебно минало. Твърди неотчетени като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, както следва: 1. той не само е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества- квалифициращ признак на престъплението, а в кръвта му са отчетени два вида наркотични вещества, поради което броят на им е особено укоримо обстоятелство; 2. подценяване на конкретното превишаване на максимално разрешената скорост- с близо 20 км/час над допустимото; 3. неотчитане като обстоятелство със значителен негативен потенциал на управлението от подсъдимия на тежкотоварен автомобил, при което създадената опасност за останалите участници в движението е значително завишена. Възражава, че като смекчаващо вината на подсъдимия К. обстоятелство е прието съпричиняване от страна на пострадалия от ПТП, тъй като: 1. алкохолното му опиянение не е в причинна връзка с настъпилото ПТП; 2. макар ударът е настъпил на около 1.30-1.40 метра от дясната линия, то съдът не е съпоставил в цялост доказателствата в тази насока, от които се извежда, че и при движение на 10 см. от дясната осева линия фаталният удар, с оглед габаритите и на товарния автомобил, отново би настъпил. В конкретния случай действията на пострадалия не са в причинно-следствена връзка с настъпилия резултат- той е управлявал велосипеда със светло-отразителна жилетка, в дясната част на пътното платно, при липса на банкет.

Сочи, че целите на генералната и специалната превенция не биха постигнали с отредения размер на наказанието, още по-малко с прилагане института на условното осъждане (за лишаването от свобода). За справедливо счита наказание, близко или по-малко от средния размер. Отправя искания за

увеличаване на размера на наказанието или за отмяна на приложението на чл. 66 от НК. Следва да се отбележи, че първото искане също имплицитно включва и ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, тъй като наложеното такова е в максималния размер за допустимо приложение на чл. 66, ал. 1 от НК.

Подсъдимият и защитникът му- адв.С., изразяват становище за неоснователност на въззивната жалба. Считат, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна, постановена в съответствие с установените по делото доказателства. Наред това отправят упреци към органите на досъдебното производство, които не са удовлетворили направено искане за повторно изследване употребата на наркотични вещества в дадените от подсъдимия проби за изследване на кръв и урина, а подс. К. и към настоящия момент е категоричен, че никога през живота си не е употребявал наркотични вещества. Акцентират, че установените такива са в ниски концентрации, под чувствителността на имуноаналитичните тестове.

Считат за правилно виждането на окръжния съд, че е смекчаващо вината обстоятелство установено по делото съпричиняване на престъпния резултат от страна на пострадалия, поради управлението на велосипеда под въздействие на алкохол, при силно алкохолно опиянение - 2.55 промила, както и че е налице и другото възприето такова обстоятелство- велосипедистът е бил на разстояние 1.4 – 1.5 метра от най-западния край на платното за движение, с което сам се е поставил в опасност, тъй като при движение плътно вдясно по платното удар не би настъпил.

Сочат неотчетено от първоинстанционния съд смекчаващо отговорността обстоятелство- тежко материално и социално положение на подсъдимия-семеен, с две малолетни деца, живущ в общинско жилище, при което исканото ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода би се отразило крайно негативно на издръжката и възпитанието на децата му. Предходните нарушения на ЗДвП считат за незначителни и поради това-неправилно приети като отрицателна характеристика на дееца.

Пледират да се потвърди първоинстанционната присъда. Подсъдимият К. изразява още съжаление за случилото се. В последната си дума отправя искане за потвърждаване на присъдата.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, след като провери изцяло законосъобразността и правилността на обжалвания акт служебно и във връзка с направените оплаквания и обсъди доводите и съображенията на страните намери, че:

Жалбата е **допустима**. Депозирана е от страни в процеса, активно легитимирани да атакуват постановения съдебен акт. Подадена е в предвидения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата на частните обвинители е **частично основателна**.

Производството пред първостепенния съд е протекло по реда на Глава двадесет и седма от НПК, при диференцираната процедура на чл. 372, ал. 4, вр. с чл. 371, ал. 1, т. 2 от НПК-направено от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изразено съгласие да не се събират доказателства за тези факти.

Извършвайки проверка на процесуалната дейност на окръжния съд, настоящият състав на съда констатира, че тя е осъществена при съблюдаване нормативната уредба на диференцираното в глава 27 от НПК производство. При налични предпоставки за прилагане на особена процедура-действително направено в разпоредително заседание волеизявление по чл. 371, т. 2 от НПК от подс. К., доказателствена подкрепа на самопризнанието, събирането на доказателствата в хода на ДП при съблюдаването на предвидения в НПК регламент за тази дейност, изводът на контролирания окръжен съд за допустимо протичане на съдебното следствие по реда, пожелан от подсъдимия, е правилен. Той е изразен аргументирано по реда на чл. 372 ал. 4 от НПК, като преди това е спазено и изискването на чл. 372 ал. 1 от НПК.

Не се оспорва пред въззивния съд фактическата установеност на извършеното. Първостепенният съд правилно е възприел като доказана по делото фактологията, изложена от прокурора в обстоятелствената част на обвинителния акт. Тя е следната:

Подсъдимият М. В. К. е правоспособен водач на МПС в категории „В“, „М“, „С“, „ТКТ“, „СЕ“ и „АМ“ и към момента на инкриминираното събитие работел като шофьор на тежкотоварен автомобил във фирма „К. - гр. С.. На 29.01.2020 г., около 18,20 ч., потеглил от гр. В. за гр. Б., управлявайки

зачислената му от фирмата товарна автокомпозиция /ТИР/, състояща се от влекач марка „М.“, модел „А.“ с рег.№ ***** и прикачено полуремарке марка „М.“ с рег.№ *****. Превозвал царевица. Пътят му минавал по второкласен път II - 55 /„Преходът на Републиката“/, посоката на движение била от север на юг. След като преминал „П.“ на прохода, започнал спускането надолу, на юг, към гр. Г.. Пътното платно било сухо и в отлично състояние, без неравности. Около 20,00 ч., в тъмната част на денонощието, подсъдимият наближил зоната на км 40+950 от пътя, движейки се в дясната /западната/ пътна лента с включени светлини и със скорост от 88,2 км/час.

По същото време - около 20 ч., по същия път- II - 55, пострадалият Т. А. А., живущ в гр. Г., се прибирал с велосипеда си от работното си място. Спускайки се надолу, в посока на юг към гр. Г., се движел със скорост от около 12 км/час в дясната /западната/ пътна лента, на около 1,4 - 1,5 метра от десния /западния/ край на пътното платно. Пострадалият А. бил облечен с оранжева на цвят светлоотразителна жилетка, а велосипедът му бил оборудван с работещ фар на кормилото и със светлоотразителен елемент, монтиран на задната му част. Той управлявал велосипеда си пред товарната автокомпозиция, управлявана от подсъдимия К..

В зоната на км 40+950 от път II - 55, на прав участък от пътя, управляваната от подсъдимия К. със скорост от 88,2 км/час товарна автокомпозиция настигнала движещия се пред нея с около 12 км/час велосипед. Въпреки, че велосипедистът е бил обективно видим от разстояние от около 100 метра за подсъдимия К., последният не задействал спирачната система на влекача, в резултат на което между тях настъпил удар.

Първоначалният контакт е бил реализиран с предна дясна централна част на бронята на влекача, на височина от 0,25 до 0,40 м от пътното покритие и на около 1 метър вляво от десните му габарити, в задната капла на велосипеда. Към този момент надлъжните оси на двете превозни средства са били разположени успоредно на надлъжната ос на платното за движение, с предни части насочени в посока юг, като десните състави на влекача се намирали на около 0,4 - 0,5м източно от западния край на пътното платно, а гумите на велосипеда - съответно на около 1,4 - 1,5м източно от западния край на пътното платно. Ударът по характер бил заден ексцентричен и тъй като влекачът е с висока предна част, е настъпил с изравняване на скоростите на

движение. Веднага след така описания първоначален контакт са настъпили последващи удари, реализирани между предната част на влекача /предна декоративна решетка/ и главата и тялото на пострадалия. Последвало е отделяне на тялото от велосипеда, същото е било отхвърлено напред и вляво и плъзгайки се и търкаляйки се по пътното покритие, то се е установило до мястото, фиксирано в протокола за оглед на местопроизшествие — в насрещната пътна лента, непосредствено пред предната лява гума на товарна автокомпозиция, състояща се от влекач марка „Д.“ с рег. № *-***** и прикачено полуремарке марка „Л.“ с рег.№ ***** , управлявана от свидетеля В. Г.. Последният възприел лично настъпването на удара, незабавно задействал спирачната система на влекача и успял да спре преди тялото на пострадалия. По същото време, в което тялото на пострадалия А. е било отхвърлено по гореописания начин в резултат на удара, велосипедът е останал прикрепен към предницата на влекача „М.“, управляван от подсъдимия К. и след като масовите им центрове са изминали около 113 метра, са се установили до местоположението, фиксирано в протокола за оглед на местопроизшествие.

Веднага след като спрял товарната автокомпозиция, подсъдимият М. К. слязъл, отишъл при св. В. Г.(който вече бил слязъл от управлението от тего т.а.), казал му, че е забелязал велосипедиста в последния момент и видял тялото на пострадалия Т. А., лежащо на пътното платно, като телефонира на телефон 112.

Малко преди настъпването на ПТП свидетелят В. Г. управлявал товарната автокомпозиция, състояща се от влекач марка „Д.“ с рег. № *-***** и прикачено полуремарке марка „Л.“ с рег.№ ***** , по същия път II - 55 /„Проходът на Републиката“/, но в противоположната посока - на север, изкачвайки се към гр. В.. Свидетелят Г. се движел в собствената си /източната/ пътна лента, когато видял от далеч идващия отсреща тежкотоварен автомобил, управляван от подсъдимия, който на около 100 метра преди да се разминат „ударил нещо, което изхвъркнало“ и незабавно задействал спирачната система, като спрял в източната пътна лента и слязъл да провери какво се е случило, без да е усетил какъвто и да било удар или съприкосновение с нещо в управляваното от него МПС. Видял тялото на пострадалия на пътното платно, а малко след това при него дошъл и водачът на тежкотоварния автомобил - участник в ПТП /подс. К./, който бил в шок и

му казал: „Видях човек с колело в последния момент, сега какво ще стане“. Свидетелят Г. сигнализира за случая на тел. 112.

Веднага след настъпването на ПТП, зад товарната автокомпозиция, управлявана от св. Г., спрял и лек автомобил марка „О.А.“ с рег. № *****, с водач свидетелят Й. Ц. от гр. В., който пътувал зад свидетеля Г. и на фаровете на насрещно идващия товарен автомобил, управляван от подсъдимия, видял „силует да изхвърква“, след което двата камиона спрели. Свидетелят Ц. излязъл от колата си, попитал двамата пътуващи в този автомобил дали са добре, на което същите отговорили утвърдително, след което се придвижил напред и забелязал на пътното платно тялото на пострадалия, който нямал признаци на живот. Свидетелят и двама пътуващи в спрелия зад него автомобил /неустановени в хода на разследването/ облекли светлоотразителни жилетки, поставили на платното аварийни триъгълници и започнали да предупреждават със светлинни сигнали останалите участници в движението за настъпилия инцидент.

По подадените сигнали, на мястото на ПТП пристигнал екип на Участък - Г. при РУ на МВР - Казанлък, в състав св. Н.Н. и св. Н.Н., които установили самоличността на двамата водачи на МПС - подсъдимия К. и свидетеля Г.. Малко след тях пристигнал и полицейски екип на група „Пътен контрол“ при РУ на МВР - Казанлък в състав св. Г.Н. и св. С. М., които тествали двамата водачи за алкохол с „А.***“, като пробите им били отрицателни. Подсъдимият К. бил тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Д.Д. ****“, като пробата била положителна. След като изразил несъгласие с резултата, му бил издаден талон за медицинско изследване, а по-късно бил съпроводен до ФСМП - К., където дал кръв за лабораторно изследване.

Полицейските служители се заели със запазване на местопроизшествието до идването на дежурната оперативно - следствена група от РУ на МВР – Казанлък. На мястото пристигнал и екип на ФСМП - Г. в състав св. К.И.Х. - медицински фелдшер и св. Т. К. Т. - шофьор на линейка. Св. Х. констатирал настъпилата смърт на постр. Т. А. и провел разговор с полицейските служители. Тялото на пострадалия било транспортирано в УМБАЛ „П.“ - Стара Загора за извършване на аутопсия и изготвяне на съдебно-медицинска експертиза.

На мястото на ПТП е бил извършен оглед на местопроизшествие, със съставянето на протокол, при което по реда на чл.212 ал.2 от НПК е било образувано досъдебното производство по делото.

Първостепенният съд е изложил подробни, убедителни и поради това споделяеми мотиви защо приема, че направеното от подсъдимия признание на фактите, залегнали в обвинителния акт, се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. Задълбочено и отчетливо е анализирал отделните доказателствени източници, обсъдил е кои от подлежащите на доказване факти по делото те установяват. Доказателствената основа, послужила за възприемане на изведените в обжалвания акт фактически изводи, е правилно оценена от контролираната инстанция, като не се констатира процесуален порок в дейността на съда по формиране на вътрешното му убеждение по фактите, релевантни за обвинението, нито отклонение от принципните положения, установени в чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. Срещу тази дейност на съда не са и наведени никакви (допустими с оглед вида на проведеното съдебно следствие-съкратено) възражения.

Правилна е констатацията, че направеното по надлежния процесуален ред пред съда самопризнание от подсъдимия К. на фактите от обвинителната теза се подкрепя по несъмнен и категоричен начин от целия събран на досъдебното производство доказателствен материал. Източник на първични преки доказателства са показанията на свидетелите- очевидци В. Г. (т.1, л. 61 ДП) и св. Ц.(т. 1, л.221 ДП). Св. В. Г., управлявайки насрещно за подсъдимия и пострадалия товарен автомобил с ремарке, на около сто метра преди да се разминат е възприел съществени обстоятелства от процесното деяние- че насрещно движещ се товарен автомобил ударил „нещо“, което изхвъркнало. Другият автомобил го подминал и продължил надолу, след което спрял и водачът му се върнал към местопроизшествието. Св. Г., който незабавно установил автомобила си и излязъл, всъщност е първият, който е видял лично, че е ударен човек, намиращ се в този момент под предната лява част на управлявания от него влекач. Лично възприел и спрелия малко по-надолу товарен автомобил- ударилият човека; върналият се на мястото водач /подсъдимият/, който бил в шок и казал, че видял човека с колелото в последния момент.

От показанията на св. Ц., който се е движел след управлението от св. Г. товарен автомобил, се установяват също факти за процесното събитие и за обстоятелствата, при които е реализирано, както и за поведението на намиращи се в близост до мястото лица- че на фона на фаровете на насрещно движещия се товарен автомобил е изхвъркнал силует, вследствие на което насрещно движещият се камион и този пред него започнали да криволичат; след като той отбил автомобила си и спрял вдясно от пътното платно видял, че под камиона, който се движел пред него, лежи човек, който е без признаци на живот; лично възприел и състоянието на подсъдимия след отиването му до пострадалия- бил много разстроен.

От показанията на полицейските служители, пристигнали на мястото на инцидента непосредствено след настъпването му- свидетелите Н.Н.(т.2, л. 38 от ДП), Н.Н.(т.2, л. 39 ДП), Г.Н.(т.2, л. 40 ДП) и С. М.(т.2, л. 41 ДП) се установява разположението на товарния автомобил, управляван от подс. К. и на товарния автомобил, управляван от св. Г. след удара, на смачкания велосипед, местоположението на тялото на постр. А., състоянието в този момент на подсъдимия М. К.. Показанията на тези свидетели относно обстоятелствата на мястото на инцидента се допълват от показанията на свидетелите К.Х. – фелдшер (т.2, л. 47 от ДП) и Т. Т. (т.2, р. 51) – шофьор на линейката, изпратени на мястото на пътния инцидент от ФСМП – гр. Г..

Първостепенният съд правилно е приел свидетелските показания да са непротиворечиви, взаимно допълващи се и да установяват значими по делото обстоятелства, като ги е ценил и поотделно, и като подкрепящи направеното от подсъдимия самопризнание.

С доверие са били приети и заключенията на изготвените по делото експертизи.

От заключението на назначената и изготвена в хода на ДП съдебно-медицинска експертиза на труп № 19/30.01.2020г. (т. 1, л. 85-89 от ДП), се установяват травматичните увреждания и причината за смъртта на пострадалия от ПТП. При огледа и аутопсията върху трупа на Т. А. А. са установени: мозъчна травма - кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка, кръв в мозъчните стомахчета; гръдна травма — контузия на белите дробове, множествени счупвания на ребра в двете гръдни половини с кръвонасядане на меките тъкани около тях, счупване на четвърти гръден

прешлен с контузия на гръбначния мозък, счупване на дясната лопатка; коремна травма - кръв в коремната кухина, множество пропуквания на капсулата на черния дроб, кръвонасядане и контузия на десния бъбрек; множество охлузвания, кръвонасядания и разкъсно - контузна рана по челото и лицето; счупване на носни кости; кръвонасядания и охлузвания по дясното рамо, левия лакът и долните крайници; открито счупване на костите на дясната подбедрица; счупване на левите предноходилни кости; оток на мозъка.

Смъртта е настъпила в резултат на съчетана мозъчна, тежка гръдна и коремна травми. Описаните травматични увреждания са получени от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат при станало ПТП — при блъскане на велосипедист от движещ се тежкотоварен автомобил, с последващо отхвърляне на тялото, с удар и приплъзване по терена на пътното платно. Състоянието на трупните изменения отговаря на смърт от първо денонощие.

Според заключението на изготвената и приложена по делото химическа експертиза - Протокол №21/03.02.2020г. на Сектор БНТЛ при ОД на МВР - Стара Загора(л. 66, т. 1 ДП), в кръвната проба, взета за изследване от подсъдимия М. В. К., не се установява наличие на етилов алкохол.

Видно от заключението на изготвената и приложена по делото токсикохимична експертиза - Протокол № 20/ТХК-156/18.06.2020г. на ЦЕКИ към НИК - МВР – С. (л. 81-83, т. 1 от ДП), в кръвната проба, взета за изследване от подсъдимия М. В. К., се установява наличие на наркотични вещества или техни аналози - метамфетамин, амфетамин, MDMA и MDA /метаболит на MDMA/.

Според заключението на изготвената и приложена по делото химическа експертиза - Протокол № 29/10.02.2020г. на Сектор БНТЛ при ОД на МВР - Стара Загора, в кръвната проба, взета за изследване от пострадалия Т. А. А., се установява наличие на етилов алкохол със съдържание от 2,55 промила.

В хода на досъдебното производство е била изготвена и АТЕ, като в заключението ѝ (т.1, л. 91-110 ДП) са определени точното място на удара, скоростта на движение на товарния автомобил и на велосипеда непосредствено преди и към момента на удара, техническите възможности за предотвратяване на ПТП от страна на водача на процесната автокомпозиция, както и техническите причини за настъпването на конкретното ПТП.

Експерта приема мястото на удара да се намира напречно на около 1,4-1,5 метра източно от западния край на платното за движение. Скоростта на движение на товарната автокомпозиция с влекач м. „М.“ в момента на удара е съответствала на тази преди удара и е възлизала на 88,2 км/час. Скоростта на движение на велосипеда - преди и в момента на удара, е била 12 км/час.

Технически съобразената скорост на движение, при която водачът на товарната автокомпозиция би имал възможност да спре в зоната на светлинното платно на къси светлини е била 61 км/ч. При така подбраната скорост на движение от 88,2 км/ч водачът на влекача – подс. К. , не би имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, тъй като в случая надлъжното разстояние от 121 метра, което е било необходимо на товарната автокомпозиция, чрез задействане на спирачната система, да изравни скоростта си на движение с велосипеда, е по-голямо от линията на видимост на водача - 100 метра, спрямо светлоотразителните елементи. В случая скоростта на движение на товарната автокомпозиция с влекач м. „М.“ - 88,2 км/ч, е надвишавала максимално разрешената - 70 км/час за такъв тип МПС извън населено място, където е станало инкриминираното ПТП. От заключението на АТЕ се установява също така, че при движение с максимално разрешената скорост от 70 км/ч, водачът на товарната автокомпозиция би имал техническа възможност чрез задействане на спирачната система да изравни скоростта си с тази на велосипеда преди мястото на удара и да предотврати настъпването на ПТП, тъй като необходимото за изравняване на скоростите надлъжно разстояние от 83,5 метра е по-малко от общата видимост, формирана от фаровете на къси светлини спрямо светлоотразителните елементи - от 100 метра. След удара товарната автокомпозиция е изминала още около 113 метра с прикрепения към предната част на влекача велосипед, след което се е установила на местоположението, фиксирано в огледния протокол. Липсват технически данни и свидетелски показания за задействане на спирачната система на товарната автокомпозиция непосредствено преди настъпването на ПТП - в случая скоростта ѝ на движение преди удара е съответствала на тази към момента на удара, а водачът е възприел велосипедиста в момента на удара.

Според експерта основните технически причини за настъпването на ПТП са две: **1.невъзприемане** от страна на подсъдимия К. на движението на велосипедиста пред фронта на влекача и **2.движението** на товарната

автокомпозиция със скорост от 88,2 км/час, надвишаваща максимално разрешената скорост от 70 км/час, и технически съобразената за движение на къси светлини, възлизаща на 61 км/ч.

Признатите от подсъдимия факти и обстоятелства, описани в обвинителния акт, се подкрепят и от приложените по делото писмени и веществени доказателства, които правилно първостепенният съд е кредитирал изцяло.

I. По оплакването за неправилно приложение на материалния закон.

Изложените от повереника на обжалващите страни възражения са неоснователни.

При правилно възприетата фактическа установеност на извършеното, контролираният съд не е допуснал нарушение на материалния закон при преценка на допълващите бланкетния състав на престъплението норми, с каквото оплакване е сезиран настоящия съд.

Правилно е изведено, че при приетата по процесния казус фактология се установяват съставомерните признаци на престъплението по чл. 343, ал.3, предл. първо, б.„б“, предл. първо, вр. ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 от НК, тъй като подсъдимият М. В. К. на 29.01.2020 г., по второкласен път II - 55 /„Проходът на Републиката“, в зоната на км. 40+950, при управление на моторно превозно средство - товарна автокомпозиция /ТИР/, състояща се от влакоч марка „М.“, модел „А.“ с рег.№ ***** и прикачено полу-ремарке марка „М.“ с рег.№ *****, в посока от север на юг /от „П.“ към гр. Г./, е нарушил чл. 21 ал.1 от ЗДвП, съдържащ забрана за него, като водач на ППС от категория С+Е, при избиране скоростта на движение да превишава 70 км/ч. извън населено място.

Той е управлявал товарната автокомпозиция със скорост от 88,2 км/ч, в резултат на което по непредпазливост е причинил смъртта на Т. А. А., с ЕГН*****.

Деянието е извършено след употреба на наркотични вещества или техни аналози - метамфетамин, амфетамин, MDMA и MDA /метаболит на MDMA/.

Така приложен, материалният закон е напълно съответен на установените по делото факти и изложените от първостепенния съд съображения са правилни.

Няма съмнение, че именно подсъдимият е управлявал конкретното МПС, при удара с което са причинени уврежданията на пострадалия А.. Съприкосновение на тялото на пострадалия с друго МПС на мястото на инцидента не е реализирано и това е несъмнено установено.

Скоростта, с която е подсъдимият е управлявал товарната автокомпозиция, е била 88,2 км/ч, при максимално разрешена му съобр. чл. 21 ал.1 от ЗДвП- 70 км/ч.

Управлението с тази превишена скорост е предпоставило настъпването на фаталния сблъсък с велосипеда, управляван от пострадалия, при което на последния са били причинени несъвместими с живота телесни увреждания.

Присъствието в същия пътен участък и на други участници в движението, какъвто е бил управляваният от постр. А. велосипед, не е било неочаквано и непредвидимо за подсъдимия събитие.

Единственото формулирано възражение от обжалващите присъдата страни е срещу оправдаването на подсъдимия по възведеното му обвинение в причинно- следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат да е и нарушение по чл. 20, ал. 2, изр. 2 от НПК. То е неоснователно.

В случая скоростта, с която подсъдимият К. е управлявал МПС - 88,2 км/ч., превишава максимално разрешената от 70 км/ч. за конкретния вид МПС извън населено място. Това превишаване е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП е несъмнено.

В практиката на ВКС нееднократно е изразявано виждането за принципната недопустимост за едновременно нарушение на чл. 20, ал. 2 и чл. 21 от ЗДвП. Чл. 20, ал. 2 от ЗДвП е обща норма, установяваща задължение за движение със „съобразена“ скорост (изр. 1) и дължимо поведение(което се претедира подсъдимият да не е имал) при възникване на опасност (изр. 2). В Решение № 243 от 21.12.2018 г. на ВКС по н. д. № 824/2018 г., I н. о., е възприета възможността за ангажиране на отговорността на дееца за нарушения едновременно и по чл. 20, ал. 2, изр. 2, и по чл.21 от ЗДвП, но само в случаите, когато и при такава превишена скорост (по чл. 21 от ЗДвП) своевременното отреагиране на опасността би позволило на водача да предотврати ПТП. В настоящия случай е несъмнено установено, че при избраната от подсъдимия скорост на управление на МПС, ударът е бил

непредотвратим и чрез предприемане на действия по намаляване на скоростта, респ. спиране. В т. 4 от АТЕ е прието, че при така избраната скорост на движение от 88,2 км/ч подсъдимият не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на удара. При движение с максимално разрешената скорост от 70 км/ч, той би имал техническа възможност на изравни скоростта си на движение с велосипеда и по този начин да предотврати ПТП, тъй като в този случай полученото надлъжно разстояние за изравняване скоростите на движение е по-малко от общата видимост, формирана от фаровете на къси светлини спрямо светлоотразителните елементи (т.5 от заключението на АТЕ). Технически съобразената скорост, при която той би имал възможност да спре в зоната на светлинното платно на къси светлини, е била 61 км/ч.

По делото е установено също, че подсъдимият е управлявал товарната композиция след употреба на наркотични вещества, което е квалифициращо деянието обстоятелство.

Първостепенният съд е споделил и прокурорската теза за формата на вината- несъзнавана непредпазливост. Подсъдимият не е предвиждал, че при управление на МПС след употреба на наркотични вещества, със скорост, съществено отклоняваща се от максимално разрешената, може да предпостави настъпването на ПТП и да причини значителни телесни увреждания, вкл. и несъвместими с живота, на други участници в движението. Той е могъл и е бил длъжен да предвиди тези възможни последици от собственото му поведение, ако и да не ги е желал.

Наведените в пледоариите пред настоящия съд възражения от защитника и подсъдимия срещу приетия от първостепенния съд по-тежко квалифициращ признак на престъплението, са не само неоснователни, но и недопустими.

Подс. К. изрично е поискал съдебното следствие да се проведе по реда на чл. 371, т. 2 от НПК и съдът е намерил това искане за допустимо, като го е уважил. Сочената диференцирана процедура е свързана с признаване от подсъдимия на всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като в замяна на благоприятното му третиране по реда на чл. 58а от НК той се е лишил от възможността да оспорва правно значимите обстоятелства, определящи правната квалификация и съставомерността на

деянието. Наред с това, първостепенният съд е бил длъжен да приеме в мотивите си именно признатите от подсъдимия факти. С оглед спецификите на коментираната процедура, за релевантни се приемат всички фактически обстоятелства, посочени в обвинителния акт, обхванати от самопризнанието по чл. 371, т. 2 от НПК. При законосъобразно проведена процедура по чл. 372, ал. 4, вр. с чл. 371, т. 2 от НПК страните не могат да оспорват нито пред първата, нито пред въззивната инстанция приетите по делото факти. На въззивна проверка подлежи единствено правилността на преценката за наличието на съответствие между признанието по чл. 371, т. 2 от НПК и доказателствата, събрани на досъдебното производство. В случая, както бе обсъдено и по-горе, такова съответствие е налице. Настоящият съд, както и първоинстанционният, са обвързани от фактическите положения, изложени в обвинителния акт, в тяхната цялост. В обстоятелствената част на обвинителния акт по настоящото дело са изложени факти за управлението на МПС след употреба на наркотични вещества, конкретизиран е и видът им. Соченият процесуален документ съдържа твърдение, признато от подсъдимия- в кръвната проба, взета за изследване от него, е било установено наличие на наркотични вещества или техни аналози - метамфетамин, амфетамин, MDMA и MDA /метаболит на MDMA/. Ако подсъдимият е искал да се докаже отсъствието на този обективен признак на престъплението, то той е следвало да избере съдебното следствие пред първостепенния съд да протече по общия ред. След постановяване по делото на определението по чл. 372, ал. 4 от НПК всякакви възражения в тази насока са недопустими. При диференцираната процедура, по която е протекло съдебното следствие пред първостепенния съд, допустимата защита на подсъдимия е ограничена в рамките на признатите фактически положения по обвинителния акт. Наличието на наркотични вещества в доброволно предоставените от подсъдимия за изследване проби от кръв и урина се установява и от приложените по делото писмени доказателства и експертни становища.

II. По направените оплаквания срещу отредения размер на наказанието:

Към датата на инкриминираното събитие за престъплението по чл. 343,

ал.3, предл. първо, б.“б“, предл. първо, вр. с ал.1, б.“в“, вр. с чл.342, ал.1 от НК, в извършването на което подс. М. В. К. е признат за виновен, се е предвиждало наказание „лишаване от свобода“ от 3 до 15 години и лишаване от право да управлява МПС (в граници, определяеми съобр. чл. 49, ал. 2 от НК). След изменението на същия текст (ДВ бр. 67 от 2023 г.), санкцията към настоящия момент е лишаване от свобода от пет до петнадесет години , което рефлектира и върху допустимия размер на задължителното кумулативно по-леко наказание. Това изменение е неблагоприятно за дееца и съобр. чл. 2, ал. 1 от НК наказанието му следва да се определи в параметрите, установени към момента на реализиране на престъплението.

Първостепенният съд е приел следните смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства: **1.** чистото съдебно минало на подсъдимия, доколкото същият е реабилитиран; **2.** наличието на установените в кръвната проба на подсъдимия наркотични вещества в ниски концентрации, под чувствителността на имуноаналитичните тестове, съгласно заключението на токсико-химичната експертиза; **3.** съпричиняване на престъпния резултат от пострадалия А., поради: **3.1.** управление на велосипеда с концентрация на алкохол в кръвта 2,55 промила, с което свое поведението на пътя пострадалият А. е допринесъл за настъпилото ПТП и **3.2.** допринасянето в значителна степен за съпричиняване на съставомерния резултат, тъй като, движейки се с велосипеда си на около 1,4- 1,5 м от края /западния/ на платното за движение, пострадалият реално е попаднал изцяло в коридора за движение на товарния автомобил, управляван от подс. К..

1. Отправените от обжалващите страни критики към дейността на окръжния съд в тази насока са частично основателни, но не формират извод за явна несправедливост на наложеното наказание.

1.1. Неоснователно е виждането и на повереника на частните обвинители, и на представителя на държавното обвинение, че не е налице деец с чисто съдебно минало.

От приложената на л.127-128, т. 1 от ДП справка за съдимост се установява, че макар в миналото подсъдимият да е бил осъждан трикратно, то още преди инкриминираното по делото събитие за всичките му осъждания са настъпили реабилитиращите основания на чл. 88а, ал. 4 вр. с ал. 1, вр. с чл. 82, ал. 1, т. 4 и т. 5 от НК. Реабилитацията за дадено осъждане заличава изцяло

последниците от същото, поради което за съда възниква безусловна забрана да отчита осъждането при индивидуализация на наказанието, включително и като негативна характеристична данна. Противното виждане – отчитането като лоша характеристична данна на подсъдимия на осъждания, за които е реабилитиран, би било "agere in fraudem legis", т.е., заобикаляне на закона съобразно vyplътената от законодателя идея в чл. 85, ал. 1 от НК. В посочения смисъл съдебната практика е изобилна и непротиворечива, вкл. Решение № 203 от 22.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 578/2018 г., III н. о. ; Решение № 132 от 26.09.2018 г. на ВКС по н. д. № 675/2018 г., III н. о.; Решение № 176 от 25.09.2018 г. на ВКС по н. д. № 606/2018 г., II н. о. ; Решение № 118 от 11.07.2018 г. на ВКС по н. д. № 474/2018 г., III н. о. ; Решение № 232 от 2.03.2018 г. на ВКС по н. д. № 823/2017 г., II н. о. и др.

Честото съдебно минало на дееца е налице.

2. Основателно се възразява срещу приетото като смекчаващо отговорността обстоятелство „наличието на установените в кръвната проба на подсъдимия наркотични вещества в ниски концентрации, под чувствителността на имуноаналитичните тестове“. В съгласие с така приетото е и изразеното пред въззивния съд от подсъдимия и защитника му за това обстоятелство.

Несъгласието на настоящия съд на първо място е идентично с вече посоченото по-горе относно реда, по който е протекло съдебното следствие.

2.1. В обвинителния акт (стр. 3, абз. последен и стр. 4, абз. последен) е изразено виждането на прокурора, че първоначално чрез тестване с техническо средство, а по-късно и чрез изследване на проба от кръвта на подсъдимия, е било установено наличие на наркотични вещества, във втория случай- и техния вид. Този факт подсъдимият е и признал при отправеното от него искане за съкратено съдебно следствие, основано на чл. 371, т. 2 от НПК. Нито той, нито защитникът му, още по-малко решаващият делото съд са могли да сочат, съответно да приемат незааявени в обвинителния акт и поради това непризнати от подсъдимия обстоятелства относно евентуална някаква концентрация на наркотичните вещества.

2.2. От съществено значение е още, че редакцията на чл. 343, ал. 3 от НК и към датата на деянието, и към настоящия момент, установява като по-тежко квалифициращ обективен признак управлението на МПС „след

употреба на наркотични вещества или техни аналози“ . Концентрацията им не е съставомерен признак на престъплението, респ. приемането на „незначителна“ такава е недопустимо дописване на закона.

2.3. Така приетото от съда, отстоявано също от подсъдимия и защитника му обстоятелство, не почива на доказателства по делото. Напротив- то е в противоречие със заключението на ТХЕ (на която формално, но неправилно първостепенният съд се е позовал).

Обект на токсикохимичната експертиза са били две проби- от кръв и от урина (и двете на подсъдимия). В пробата кръв е установено наличие на веществата метамфетамин, MDMA и MDA- метаболит на MDMA. Изрично е упоменато, че точно количествено определяне не е проведено, *поради липса на утвърдена методика за количествен анализ*, но веществата са в ниски концентрации (под чувствителността на имуноаналитичните тестове)- факт, отсъстващ в обвинителната теза. В пробата урина е установено наличието на метамфетамин и амфетамин, като не е налице твърдение същите да са били под чувствителността на използваните тестове за изследване. В т. 8.4 от същата експертиза са обсъдени както времето на полуразпад след прием на метамфетамин в плазма (т.е., в кръвта), така и времето на отделянето му в урината (в рамките на 24 часа), като 43 % от отделеното остава под формата на метамфетамин, а 5% под формата на амфетамин- неговият най- активен метаболит. Амфетаминът, MDMA и метаболитите му(в т.ч. MDA), могат да бъдат установени в урината до няколко дни (3-4) след употреба. Констатация за ниска концентрация на сочените вещества в пробата урина, при което количествено да са били недостъпни за някои от използваните методи и от това да се извежда такава(ниска концентрация), в експертното становище не е налице.

Следва да се отбележи още, че макар нормата на чл. 343, ал. 3 от НК да не съдържа изискване употребата на наркотични вещества да е установена по надлежния ред, то този ред- предписаният в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, в конкретния случай е спазен и това е видно както от приложените в тази насока писмени доказателства, така и от експертното становище. Действително, приложимият ред по чл. 23, ал. 1, изр. 2 от Наредба № 1/ 19.07.2017 г. за установяване на наличие на

наркотични вещества в организма издига кръвната проба като определяща, но това е относимо само при противоречие между установеното при изследване на кръв и на урина, при което значим е първият резултат. В изр. първо от същия текст е уредено, че „При химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се *анализират предоставените проби урина и кръв*. В случая, при изследванията и на двете проби е установено наличието на такива вещества. И без да е елемент от състава на престъплението, редът за изследването е спазен. С оглед резултатите и от двете проби, приемът на наркотични вещества от страна на подсъдимия и управлението на МПС след това, е несъмнено установен.

Приетото като смекчаващо отговорността на дееца от окръжния съд и отстоявано и пред настоящия виждане от защитника и подсъдимия твърдение за благоприятстваща последния ниска концентрация на същите вещества, е неправилно. Обективният признак на престъплението, съобразно квалификацията му с оглед именно употребата на наркотични вещества, е налице и данни за този обективен признак подсъдимият да бъде благоприятно третиран не се установяват. Отправеното в тази насока възражение от повереника на частните обвинители е основателно.

Тук следва да се обсъди и твърдението на повереника на частните обвинители, че по делото се установява употребата на два вида наркотични вещества. В коментираното по-горе експертно становище е прието, че в изследваната кръвна проба на подсъдимия е установено наличието на наркотичните вещества метамфетамин, MDMA и MDA- метаболит на MDMA. В пробата от урина са установени метамфетамин и амфетамин. Съобр. цитираното заключение в т. 8.4, метамфетаминът се отделя в урината преобладаващо като такъв, но около 5% под формата на амфетамин- неговият най- активен компонент. Обобщеният извод от това заключение е, че в изследваните от подсъдимия проби от кръв и урина е установено наличие на наркотични вещества, които са 1.метамфетамин (амфетаминът следва да се приеме като получен след разпада му) и 2. MDMA (MDA е негов метаболит, получаващ се след разпада му), т.е. два вида основни наркотични вещества.

Възражението, че първостепенният съд е следвало да отчете това многообразие от наркотични вещества (две) като отегчаващо отговорността

на дееца обстоятелство, е основателно.

3.Неправилно като смекчаващо отговорността на дееца обстоятелство е било прието, при това двукратно, поведението на пострадалия А..

3.1. Управлението от негова страна на велосипеда в нарушение на забраната на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП- след употреба на алкохол, със значителна концентрация в кръвта му, е несъмнено установена. Този факт е описан в обвинителния акт, без да му е придадено относимо към инкриминираното събитие значение. И това е правилно, тъй като, за разлика от законодателното виждане досежно субекта на престъплението, поведението на пострадалия би имало съпричиняващо значение само, ако е в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. В обвинителния акт не е описано пострадалият да се е движел по начин, сочещ да е алкохолно повлиян (например криволичейки, извършвайки други необичайни маневри и т.н.) и в този смисъл- да е допринесъл за настъпването на ПТП. Напротив- установено е да се е движел праволинейно в момента на удара, велосипедистът да е бил оборудван със светлоотразителна жилетка, самият велосипед да е бил светлинно обозначен:отпред- с фар, отзад- със светлоотразителен елемент.

3.2.Движението на велосипеда на около 1,4-1,5 от десния (западен) край на платното за движение, е заявена позиция от прокурора в ОА, съответно- призната от подсъдимия. То е и доказано. Т.е, постр. А. не е изпълнил вмененото му по чл. 80, т. 2 от ЗДвП задължение като велосипедист да се движи възможно най-близко до дясната граница на платното за движение, за да обезпечи както собственото си безопасно движение, така и безопасността на попътно движещите се превозни средства.

За да е налице съпричиняване обаче, това му движение следва да е в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. Такава връзка по делото не е доказателствено установена. Нито в протоколите за оглед на местопроизшествието (л. 4-6 и л. 31-32 т. 1 от ДП), нито в протокола за оглед на тежкотоварната автокомпозиция (каквото именно оглед е материализиран в протокола на л. 36-37, т. 1 от ДП), са посочени конкретни технически параметри- височина, ширина, дължина на елементите от управляваната от подсъдимия товарна автокомпозиция, състояща се от влекач и прикачено полу-ремарке. Това пречатства възможността чрез просто математическо изчисление да се установи дали при движение на

велосипедиста по-вдясно на пътното платно ударът би се явявал предотвратим при непроменени от подсъдимия скорост и траектория. Вярно е още, че съобразно заключението на АТЕ ударът е настъпил в задната капла на велосипеда и „на около един метър вляво от десните габарити“ на влекача (л. 9, абз. 2 от АТЕ). Дали оставащите 40-50 см. до десния край на платното за движение са били достатъчни за ненастъпване на ПТП (при наличните данни за отстоянието на велосипеда от края му и за мястото на удара спрямо ширината на влекача) е факт, който е могъл да бъде изследван, но не и при избрания от подсъдимия начин на протичане на съдебното следствие. В случая следва да се отбележи още, че изясняването на този факт е в органична връзка и с неизяснените обстоятелства относно: какво е било възможното най- близко до десния край на платното движение на велосипеда; така тялото на велосипедиста(несъмнено по- широко от велосипеда) какво разстояние по ширината на пътното платно и спрямо траекторията на движение на т.а. би заемало; ширината не само на влекача, но и на прикаченото към него полуреарке в този случай обезпечавали ли са безпроблемното им преминаване покрай велосипедиста- все обстоятелства, които не са установени, не са заявени в ОА и са извън обхвата на направеното самопризнание. Недопустимо е без никаква доказателствена подкрепа да се изведе, че местоположението на велосипедиста спрямо ширината на пътното платно е допринесло за настъпването на ПТП.

Следва да се констатира още, че според заключението на АТЕ (изцяло кредитирано от съда), причините за настъпване на ПТП са две, и двете съотносими *само* към поведението на подсъдимия :**1.** невъзприемане от страна на подсъдимия К. на движението на велосипедиста пред фронта на влекача и **2.** движението на товарната автокомпозиция със скорост от 88,2 км/час, надвишаваща максимално разрешената скорост от 70 км/час, и технически съобразената за движение на къси светлини, възлизаща на 61 км/ч.

В обобщение- по делото не е налице нито един доказателствен източник или експертно становище, съдържащи информация, че отклонението на пострадалия от правилото на чл. 80, т. 2 от ЗДвП е в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. Този извод на първостепенния съд, приет като смекчаващ отговорността на подсъдимия факт, е неправилен.

По изложените съображения настоящият съд приема, че съпричиняване не е налице. Отправеното възражение е основателно.

4. Подлежащи на обсъждане са и останалите възприети, респ. невъзприети от първостепенния съд индивидуализиращи отговорността на подсъдимия обстоятелства, срещу които страните не сочат възражения.

4.1.Относно смекчаващите:

4.1.1.При избраната от подсъдимия защитна позиция в хода на ДП (да не дава обяснения), правилно не е отчетено като смекчаващо отговорността му направеното едва пред съда самопризнание, което е основание за провеждане на ССС при хипотезата на чл. 371, т. 2 от НК, предпоставя приложението на чл. 58а от НК и не може да доведе до двойно премиране.

4.1.2. Неотчетени като положително характеризиращи подсъдимия, но несъмнено установени са данните за трудова и семейна негова ангажираност.

4.1.3. Като такова обстоятелство следва да се има предвид, но не е възприето и извършването на престъплението при по- малко укоримата форма на непредпазливостта- небрежност.

4.2. Относно отегчаващите:

4.2.1. Правилно като отегчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство са възприети установените от писмените доказателства по делото предходни негови нарушения на ЗДвП, които го очертават като недисциплиниран водач на МПС.

4.2.2. Неотчетено, но имащо потенциала на такова обстоятелство е и нарушаването на базисно правило за поведение- на изискването за скоростта. Надвишаването му, в случая с над 18 км/ч, винаги създава висока опасност както за конкретния водач, така и за всички останали участници в движението. Следва да се има предвид, че определената максимално допустима скорост (в случая от 70 км/ч/) се явява такава при наличието на „идеални“ други условия на пътя. В конкретната ситуация движението се е осъществявало в тъмната част на денонощието, което винаги е свързано и с ограничение на видимостта- факт, отразен в ОА и признат от подсъдимия. С това обстоятелство от пътната обстановка той допълнително е следвало да се съобрази при избора на скорост за движение, но не го е сторил.

4.2.3.Като отегчаващо отговорността му обстоятелство, както правилно

акцентираща и повереника на обжалващите присъдата частни обвинители, следва да се има предвид и конкретния вид на управляваното МПС-тежкотоварна автокомпозиция, състояща се от влекач и прикачено полуремаке, при това с товар-царевица. Съприкосновението с такова МПС неминуемо предпоставя по-тежки поражения при ПТП от евентуалните такива при удар с МПС от друг вид (например с л.а., бус, мотоциклет и др.). И то не е констатирано от окръжния съд.

4.2.4. Вече бе обсъдено, че неотчетено от окръжния съд отегчаващо обстоятелство е и управлението на МПС след употреба на два вида наркотични вещества.

При извършената от настоящия съд самостоятелна оценка на обстоятелствата, влияещи върху индивидуализацията на наказанието, въпреки изразените несъгласия с приетото от първостепенния съд в тази насока, не е налице основание за претендираното от обжалващите страни увеличаване на размера на наложеното наказание- и на лишаването от свобода, и на лишаването от правоуправление. Действително, обществената опасност на конкретното деяние е значителна предвид обстоятелството, че скоростта на подсъдимия е надхвърляла значително – с над 18 км/ч максимално разрешената, и то в тъмната част на денонощието. От друга страна, макар предшестващите деянието административни наказания на подс. К. да не са за тежки нарушения на правилата за движение, те все пак не позволяват той да бъде характеризирани като образцов и безукорен водач на МПС - напротив. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства обаче не показва очевидна диспропорция между степента на обществена опасност на деянието и дееца – от една страна и отмереното от ОС-Стара Загора наказание – от друга, която да налага изменението на обжалваната присъда в санкционната ѝ част. Макар и да не е бил достатъчно прецизен в действително сложната логическа дейност по открояване индивидуализиращите отговорността на дееца обстоятелства и отчитане на конкретната обществена опасност на деянието и дееца, то първостепенният съд е отредил едно справедливо по размер, наложено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства наказание: под средния размер на предвиденото за конкретното престъпление по-тежко наказание-четири години и шест месеца лишаване от свобода и пет години(ориентирано към минимума) лишаване на подсъдимия от право да

управлява МПС. В съответствие с императива на чл. 373, ал. 2 от НПК наказанието лишаване от свобода е редуцирано по правилата на чл. 58а, ал. 1 от НК и определеното за престъплението наказание от този вид е в размер на три години. В този именно размер комплексната санкция съответства на степента на тежест на извършеното и данните за личността на дееца, както и е достатъчна за постигане на всички цели по чл. 36 от НК. Възражението срещу така определения размер на всяко от включените в комплексната санкция наказание, е неоснователно.

Приложението на чл. 55 от НК не може да се обсъжда, поради липса на материално-правните предпоставки за това.

От изтърпяване на наказанието лишаване от правоуправление правилно е било приспаданото времето, през което подс. К. е бил лишен от същото право по административен ред.

III. Основателно е оплакването срещу постановеното от окръжния съд приложение на чл. 66, ал. 1 от НК за наказанието лишаване от свобода.

Несъмнено са налице формалните предпоставки за прилагането на института на условното осъждане- чисто съдебно минало на подсъдимия, наложено наказание от три години лишаване от свобода. Отсъства специалната предпоставка. Според настоящия състав на съда целите на наказанието не могат да бъдат постигнати без ефективно изтърпяване на по-тежкото по вид наказание. Този извод се формира на плоскостта на генералната и най-вече на специалната превенция, която е водеща при решаване на въпроса за отлагане изтърпяването на наложено наказание. Преценката дали изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода следва да се отложи на основание чл. 66, ал. 1 от НК не е в зависимост от смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, а е изцяло насочена към постигане на целите на наказанието. Трудовата и семейна ангажираност на подсъдимия, на които акцентира защитата, в конкретния случай са недостатъчни да обосноват извод за наличие на възможност за поправяне и превъзпитание без изолирането му в затворническо заведение. Съществено значение имат данните относно цялостното му поведение като водач ва МПС. Той е демонстрирал

предхождащо деянието поведение като недисциплиниран такъв. Твърдението, че е санкциониран за различни от инкриминираното, „по- леки“ нарушения на ЗДвП, поради което те не следва да се имат предвид, е несподелимо. Всяка административна санкция има за цел да превъзпита дееца не само да не извършва в бъдеще същото по вид нарушение, а да го мотивира изцяло да не извършва нарушения, засягащи същите защитени от закона обществени отношения. В случая, всяко от наложените на подсъдимия административни наказания за нарушения по ЗДвП е целяло да му внуши, че трябва да спазва всички, а не само конкретно нарушеното правило за движение по пътищата и в този смисъл- да го дисциплинира като водач на МПС. Тази цел, с оглед фактите по настоящето дело, не е била реализирана с административно-наказателните способности.

Извън положителната си характеристика на трудово и семейно ангажиран човек, подсъдимият К. се е проявил от друга страна като безотговорен към извършваната от него по занятие общоопасна дейност-управлявал е МПС след употреба на **два** вида наркотични вещества; със скорост, значително надвишаваща разрешената такава при „перфектни“ пътни условия, с каквито управлението в тъмната част на денонощието не се отличава; управляваното от него МПС е било с характеристики, които винаги предпоставят сериозни увреждания за останалите участници в движението при евентуално ПТП.

Постигането на специалната цел на наказанието- поправянето и превъзпитанието на самия подсъдим, не може да се обезпечи в пълна степен без ефективното изтърпяване на наказанието от три години лишаване от свобода. Така ще се въздейства и предупредително спрямо останалите членове на обществото, към които ще се отправи ясен сигнал, че тази общоопасна дейност – управлението на моторно превозно средство при движение по пътищата, следва да се упражнява максимално отговорно, при спазване на установените правила.

Подсъдимият К. е санкциониран по настоящето дело за непредпазливо престъпление, което е определящо за режима на изтърпяване на наказанието. То предпоставя наказанието от три години лишаване от свобода той да изтърпи при първоначален общ режим, на осн. чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС. В този смисъл обжалваната присъда следва да бъде изменена.

Изразеното от защитата, че семейната му ангажираност, вкл. и задълженията му за отглеждане на малолетни негови деца формира извод за необходимост наказанието да не бъде ефективно изтърпено, е неоснователно. Касае се за обстоятелства от обичайно битов характер, присъщи (различни по вид и интензитет) за живота на всеки член на обществото ни. Те на самостоятелно основание не могат да обусловят решение относно това подлежи ли или не на ефективно изтърпяване наложеното наказание.

С оглед постановената осъдителна присъда, първостепенният съд е възложил направените по делото съдопроизводствени разноси в тежест на подсъдимия, като е определил правилно и органа, спрямо когото са дължими. Претенция за разноси за процесуално представителство частните обвинители не са заявили пред окръжния съд, такава отсъства и пред настоящия. Макар пред въззивната инстанция да бяха представени доказателства за реализирани разноси от частните обвинители за възивно процесуално представителство, то искане за присъждането им не е направено и съобр. чл. 189, ал. 3, изр. първо, предл. последно от НПК такива не следва да се присъждат.

В частта относно приложените по делото веществени доказателства и разносите присъдата е правилна и не следва да се изменя.

По изложените съображения и на осн. чл. 334, т. 3 и т. 6, във вр. с чл. 337, ал. 2, т.2 и с чл. 338 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 8/ 26.01.2023 г. на Окръжен съд- гр. Стара Загора, постановена по НОХД № 1042/ 2022 г. по описа на същия съд, като я **отменя** в частта относно приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и на осн. чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС **определя** подс. М. В. К. да изтърпи наказанието от три години лишаване от свобода при първоначален „ОБЩ“ режим.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на протест и обжалване пред ВКС в 15- дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____